

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.20.633/2019/12.

A tanács tagjai:

Dr. Bartal Géza a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit előadó bíró

Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin bíró

A felperes:

...

A felperes képviselője:

... kamarai jogtanácsos

Az alperesek:

... I. rendű

... II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Magyar Ákos ügyvéd I. rendű

dr. Erdei Csaba ügyvéd II. rendű

A per tárgya:

Társadalombiztosítási támogatás visszafizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

II. rendű alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.746/2018/9.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Nyíregyházi Törvényszék 1.P.20.870/2017/50.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 500.000 (ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, és az államnak felhívásra 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes jogelődje (a továbbiakban: felperes) mint finanszírozó és az I. rendű alperes mint szolgáltató 2005. október 28-án alapszerződést kötöttek háziiorvosi és házi gyermekorvosi ellátás

nyújtására és finanszírozására. A felperes 2014. november 7-én elrendelte a 2009. október 1. és 2012. december 31-e közötti finanszírozás, ezen belül a segédeszköz felírás orvosszakmai ellenőrzését, amelynek eredményeképpen megállapította, hogy az I. rendű alperest kamattal növelten 56.893.270 forint visszafizetési kötelezettség terheli, majd az I. rendű alperes észrevételei alapján ezt az összeget 52.989.904 forintra csökkentette.

- [2] Az I. rendű alperes a visszafizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperes 2015. április 8-án felszólította annak teljesítésére. Az I. rendű alperes 2015. április 28-án jogi képviselője útján a kötelezettségének elismerése mellett fizetési kedvezmény iránti kérelemmel élt, és a 2015. május 7-én kelt írásbeli nyilatkozatában a visszatérítési kötelezettségét ismét elismerte. A felperes és az I. rendű alperes 2015. július 16-án megállapodása szerint az I. rendű alperes 6 havi fizetési haladék és 24 havi részletfizetési kedvezmény mellett kötelezettséget vállalt 52.989.904 forint visszafizetésére azzal, hogy a finanszírozási szerződés megszűnésével a megállapodás is megszűnik, és a fennmaradó tartozás egyösszegben válik esedékessé. A finanszírozási szerződés 2015. december 31-én megszűnt, míg az I. rendű alperes a visszatérítési kötelezettségének nem tett eleget. A II. rendű alperes az I. rendű alperes beltagja.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

- [3] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket 52.989.904 forint és ennek 2016. február 10-től számított késedelmi kamata megfizetésére. A II. rendű alperes marasztalását arra az esetre kérte, ha az I. rendű alperes vagyona a tartozást nem fedezi.
- [4] Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, elévülési kifogást terjesztettek elő, ezt meghaladóan vitatták a tartozás fennállását is.

Az első- és másodfokú ítélet

- [5] Az elsőfokú bíróság kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 44.358.608 forint tőkét és 8.631.296 forint kamatot, összesen 52.989.904 forintot és ezen összeg után 2016. február 10. napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt értékét. Megállapította, hogy a kamat számításakor a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat irányadó az adott naptári félév teljes idejére. Rendelkezett arról, hogy ha az I. rendű alperes vagyona e tartozást nem fedezi, annak megfizetéséért a II. rendű alperes korlátlanul felel. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 200.000 forint perköltséget és a Magyar Államnak az adóhatóság külön felhívására 1.500.000 forint

eljárási illetéket. Arra az esetre, ha a perköltség, illetve a feljegyzett illeték az I. rendű alperestől behajthatatlan, annak megfizetésére a II. rendű alperest kötelezte.

- [6] Az elsőfokú bíróság szerint a felek jogviszonyára a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) rendelkezéseit kell alkalmazni. Az elévülési kifogással kapcsolatban rámutatott, hogy a 134/1999. (VIII.31.) Kormányrendelet 5. § (1) bekezdésének alkalmazásával a 2009. október hónapra elszámolt támogatás átutalására vonatkozó megbízást az OEP novemberben adta át a Magyar Államkincstárnak, a felperes a novemberben teljesített átutalással összefüggő teljesítését visszakövetelheti, míg a vizsgálat ideje alatt az elévülés nyugodott. Ezen túl a felperes és az I. rendű alperes megegyezése a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint megszakította az elévülést. A felperes a felek megállapodása és a jogszabály felhatalmazása alapján folytathatta le az ellenőrzést, míg az alperesi nyilatkozatokra tekintettel az ellenőrzési eljárással kapcsolatos kifogásaiknak nincs jelentősége. A II. rendű alperes háziiorvosként a mozgásában korlátozott, nem szállítható betegek részére rendelhetett kötszereket [14/2007. (III.14.) EÜM rendelet 10. számú melléklete, az 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 31. § (1) bekezdés c) pontja és a 37. § (5/a) bekezdése]. Mindezek miatt a II. rendű alperes a kötelező egészségbiztosítás keretében a sebész szakorvosi szakvizsgálata ellenére sem rendelhetett volna kötszert TB támogatással, mert sebészet magántevékenység végzésére csak a 2013. október 7-ei működési engedély alapján vált jogosulttá. Az alperesek visszafizetési kötelezettségét nem érinti, hogy a felperes a forgalmazó céggel szemben is eljárást kezdeményezett. Az alperesek háromszor is elismerték írásban a tartozásukat [Ptk. 242. § (1) bekezdés], amellyel a szerződést megerősítették, és ez a Ptk. 236. § (4) bekezdésében írt jogkövetkezménnyel jár. A II. rendű alperes az I. rendű alperessel együtt 'perelhető, és a 2006. évi IV. törvény 108. §-a alapján csak feltételesen marasztalható. A kereset elbírálásához szakértő kirendelése és további tanúk kihallgatása szükségtelen volt.
- [7] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a I. rendű alperest - amennyiben a vagyona nem fedezi, a II. rendű alperest -, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 150.000 forint másodfokú perköltséget.
- [8] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokait annyiban pontosította, hogy a szankcionált vények közül a legkorábbi 2009. december 18-án írták fel, és ehhez képest az ellenőrzés az öt éves elévülési határidőn belül kezdődött. Egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy az elévülés az ellenőrzés időtartama alatt nyugodott, és ehhez képest a felperes a követelést annak befejezésétől számított egy éven belül az írásbeli felszólítással érvényesítette [Ptk. 326. § (2) bekezdés és 327. § (1) bekezdés].
- [9] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felek között szerződéses jogosultságokat és kötelezettségeket keletkeztető megállapodás jött

létre a szerződésszegésből eredő jogkövetkezmények megfizetésére [Ptk. 198. § (1) bekezdés], ezért az alperesek csak akkor szabadulhattak volna fizetési kötelezettségük alól, ha a kötelelem érvénytelen. Ebből a szempontból közömbös az I. rendű alperes titkos fenntartása [Ptk. 207. § (5) bekezdés], míg az OEP szabályzata nem minősül jogszabálynak, így a szerződés érvényességét sem érinti, ezáltal a Ptk. 200. § (2) bekezdése nem alkalmazható. A kötelezettségvállalással összefüggő további érvénytelenségi okok sem állnak fenn, a II. rendű alperes nem állt kényszer alatt, és az alperesek tévedésben sem voltak tartozásukat illetően. Mindezekre tekintettel az alpereseknek bírói úton kikényszeríthető kötelezettsége keletkezett a tartozás teljesítésére. Az alperesek a kétszeres marasztalást is alaptalanul sérelmezték, míg a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján nekik kellett volna bizonyítani, hogy a követelésük nem áll fenn. Az elsőfokú bíróság az alperesek bizonyítási indítványait az eljárási szabályoknak megfelelően mellőzte. A másodfokú bíróság kitért arra is, hogy nem eljárási szabálysértés, hogy a felperes főosztályvezető-helyettese nem tanúként tett vallomást, hanem a felperes képviselőjében nyilatkozott.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [10] A II. rendű alperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.
- [11] Előadta, hogy a felperes jogtanácsosának tanúkénti kihallgatása a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 172. § (1) bekezdésébe ütközött. Állította, hogy az ellenőrzés időpontjában az elévülési idő eltelt, így a másodfokú bíróság jogszabálysértő ítéletet hozott, amikor a felperes kettős mércéje alapján az elévülés és a kamatszámítás szempontjából különböző időpontokat fogadott el. Álláspontja szerint az elévülés szempontjából a vény felírásának időpontja az irányadó, ezért a jogerős ítélet a Ptk. 324. §-ába és a 326. §-ába ütközik. A felperes orvosszakmai ellenőrzést nem végzett, kizárólag postán hívta fel a betegeket nyilatkozattételre, az orvosszakmai vizsgálathoz minimálisan egy orvosi vizsgálat szükséges. Az elsőfokú bíróság nem tárta fel az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, a felperes táblázata áttekinthetetlen volt, amelyet nem támasztott alá semmilyen orvosi vizsgálat. Mindezek miatt a jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközik.
- [12] Kiemelte, hogy a kötszereket a 14/2007. (III.14.) EÜM rendelet 10. számú melléklete szerint szakorvosi javaslat alapján házi orvos is felírhatja, amelyek az összes esetben szükségesek és indokoltak voltak, ennek indokoltságát szakvizsgálával nem rendelkező orvos nem ítélni meg. A részletfizetési kérelem nem felelt meg a 38/2013. számú OEP szabályzatban írtaknak, és nem minősül tartozáselismerésnek, mert azt feltételelesen, a fizetési kedvezmény

engedélyezésének esetére írták alá. Hivatkozott a 2016. március 21-i levélre, valamint arra is, hogy a jogi képviselő téves jogi tájékoztatást adott, amit el is ismert. Kiszolgáltató helyzetben voltak, kényszerűen, illetőleg tévedésből tettek tartozáselismerő nyilatkozatot, ezért kérte a Ptk. 210. § (2) bekezdésének alkalmazását. Kiemelte, hogy nem a Ptk. 207. § (5) bekezdésére hivatkozott.

- [13] A II. rendű alperes előadta, hogy a jogerős ítélet a tartozáselismerés jogkövetkezményét is helytelenül állapította meg. Hivatkozott a Kúria 411/2001. számú Polgári Elvi Határozatára, és arra, hogy az érvényesíteni kívánt jogot a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjára tekintettel a felperesnek kellett megjelölnie. Ha a nyilatkozatok tartozáselismerésnek minősülnek, az eljárás bíróságok erre az esetre sem megfelelően vonták le a jogkövetkezményeket. Mindezek alapján a jogerős ítélet ezért sérti a Pp. 206. § (1) bekezdését, a 252. § (2)-(3) bekezdését és a 253. § (3) bekezdését.
- [14] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában történő fenntartására irányult.
- [15] Előadta, hogy a jogerős ítélet a jogszabályoknak megfelelt. A felek között 2015. július 16-án új kötelelem jött létre, amely jogalapot biztosít a követelésére, és az alperesek nem bizonyították, hogy a részletfizetési megállapodás nem jött létre vagy érvénytelen. Nem volt eljárásjogi akadálya, hogy a bíróság a felperes képviselőjeként értékelje a főosztályvezető-helyettes nyilatkozatát. Álláspontja szerint az elévülés az ellenőrzés megállapításai alapján feltárt szabálysértésből eredő fizetési felszólítással kezdődött. Hivatkozott az Ebtv. 37. § (10) bekezdésére. Állította, hogy követelése nem a betegnyilatkozatokon alapult, hanem az orvosi dokumentáció teljes hiányán, vagy a meglévő dokumentációk nagyfokú hiányosságain. Az ellenőrzési eljárással kapcsolatos kifogásoknak nincs érdemi jelentősége, és nincs alapja annak a hivatkozásnak, hogy szakorvosi javaslat alapján a háziorvos is felírhat kötszert. Az I. rendű alperesnek nem volt jogosultsága társadalombiztosítás által támogatott kötszer felírására. A teljes bizonyítóerejű magánokiratokba foglalt tartozás elismerések [Pp. 196. § (1) bekezdés d)-e) pontok] alapján a bizonyítási teher megfordult, míg a Ptk. 210. § (1)-(2) bekezdése nem alkalmazható, mert a jogi képviselő jogkérdésben fennálló tévedését nem az egészségbiztosító téves tájékoztatása okozta. A téves tájékoztatás címzettje kizárólag az I. rendű alperes volt. A felperes követelése az Ebtv. 37. § (5)-(6) és (12) bekezdésén alapul, így a II. rendű alperes tévesen állítja, hogy követelésének jogcímét nem határozta meg.
- [16] A II. rendű alperes a felülvizsgálati kérelem benyújtását követően több írásbeli beadványt terjesztett elő. Hivatkozott a követelés jogalapjául szolgáló hatósági döntés (határozat) hiányára, továbbá a tanúbizonyítás elutasítása miatt a Pp. 163. § (1) bekezdés és a 164. § (1) bekezdés megsértésére, valamint az Ebtv. 38/B. § (2)

bekezdésére. Részletesen előadta, hogy a 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 71. § (1) bekezdése, 72. § (1) bekezdés a) és g) pontjai és az Ebtv. 37. §-a alapján a felperes döntését határozatban kellett volna meghozni. Az ellenőrzést végzők szakorvosi szakképzettségével kapcsolatban az Ebtv. 36. § (2) bekezdését idézte. A jogszabályok konkrét megjelölése nélkül további eljárási szabálytalanságokra mutatott rá az elektronikus eljárással, a bizonyítási indítványok elutasításával kapcsolatban. Kiemelte, hogy az Ebtv. 37. § szerinti szankciókra a 30. § (9) bekezdése nem vonatkozik, és a szankciók alkalmazásánál a Ket. rendelkezéseit kell alkalmazni. Részletesen elemezte a II. rendű alperes szakorvosi és a háziorvosi tevékenységének különbségét, és idézte a 217/1997. (XII.1.) Kormányrendelet 2. § (1) bekezdés a) és g) pontját, a 12/B. § (1) bekezdését és a 96/2003. (VII.15.) Korm. rendelet 6. § (1) bekezdését, továbbá az ellenőrzés időpontjában hatályos OEP általános szerződési feltételeinek 12. pontját.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [17] A Pp. 272. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül előterjesztett felülvizsgálati kérelmet olyan tartalommal kell előterjeszteni, amely megfelel a Ptk. 272. § (2) bekezdésében előírtaknak, így a jogerős határozat közlésétől számított hatvan napon belül fel kell tüntetni a jogszabálysértést, a megsértett jogszabályhelyet, továbbá azt, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kéri. Az ismertetett rendelkezések együttesen határozzák meg a felülvizsgálat eljárási feltételeit, ezért a törvényi határidőben benyújtott kérelemben meg kell jelölni valamennyi megsértett jogszabályhelyet és jogszabálysértést.
- [18] Mindezekre tekintettel a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 163. § (1) bekezdés, a 164. § (1) bekezdés az Ebtv. 36. § (2) bekezdés, 37. §, 38/B. § (2) bekezdés, 30. § (9) bekezdés, a 2004. évi CXL. törvény 71. § (1) bekezdés, 72. § (1) bekezdés a) és g) pont, a 217/1997. (XII.1.) Kormányrendelet 2. § (1) bekezdés a) és g) pont és a 12/B. § (1) bekezdés, valamint a 96/2003. (VII.15.) Korm. rendelet 6. § (1) bekezdés megsértése nem vizsgálható, mert ezeket a hivatkozásokat a II. rendű alperes a Pp. 272. § (1) bekezdésében írt határidőn túl terjesztett elő.
- [19] A jogszabály általánosan kötelező magatartási szabály, amelyek taxatív felsorolását az Alaptörvény T) Cikk (2) bekezdése tartalmazza. Az OEP szabályzata az OEP főigazgatója által kiadott, az OEP hatáskörébe tartozó vagy az OEP-re vonatkozó, a jogszabályok által meghatározott feladatok végrehajtásának szervezeti, eljárási rendjét valamennyi egészségbiztosítási szervre kiterjedően szabályozó eszköz, amely az Alaptörvény fenti rendelkezése szerint nem minősül jogszabálynak [1/2013. (IV.15.) OEP utasítás 2. § e) pont]. A Pp. 272. § (2) bekezdése alapján felülvizsgálati kérelmet csak jogszabálysértésre hivatkozással lehet előterjeszteni, ezért a felülvizsgálati kérelemnek a 38/2013. számú OEP szabályzat

megsértésére alapított részei érdemben szintén nem vizsgálhatóak.

- [20] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.
- [21] A Kúria a Pp. 275. § (2) bekezdése szerint eljárva megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt - érdemben vizsgálható - okokból nem jogszabálysértő.
- [22] A tanúvallomás a Pp. 161. § (1) bekezdésében felsorolt bizonyítási eszközök egyike, amely abban az esetben válik a fél állítását alátámasztó bizonyítékká, ha a bíróság a Pp. 163. § (1) bekezdése szerint a bizonyítást elrendeli és a Pp. 206. § (1) bekezdésében meghatározott jogkörében a tényállás megállapításánál értékeli. A másodfokú bíróság ítéletének indokolása egyértelműen tartalmazta, hogy a felperes tanúbizonyítási indítványa ellenére a főosztályvezető-helyettese a tárgyaláson képviselőként tett nyilatkozatot, és azt az eljáró bíróságok is ebben a minőségében értékelték. Mindez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítást a Pp. 3. § (4) bekezdésében biztosított jogkörében mellőzte, ezért - ahogy arra a másodfokú bíróság is helyesen rámutatott - nem volt akadálya annak, hogy a felperes főosztályvezető-helyettese a fél képviseletében tegyen nyilatkozatot. Erre tekintettel a jogerős ítélet a tanúbizonyításra irányadó Pp. 172. § (2) bekezdését nem sérti.
- [23] Az állami közfeladat teljesítése érdekében szabályozott (Ebtv. 30. §) köz- és magánjogi elemeket is tartalmazó finanszírozási szerződés a jogszabály által kijelölt szervezet útján megkötött atipikus megállapodás, amelynek a polgári jogi jogviszonyt keletkeztető egyes rendelkezései is csak a közjogi szabályokkal együtt értelmezhetőek. Legfontosabb közjogi sajátossága, hogy kötelező tartalmát jogszabály írja elő, a felek magánautonómiáját jellemző tartalom meghatározási szabadság (Ptk. 200. § (1) bekezdés) nem, vagy csak jelentős korlátozásokkal érvényesül. Ebből következik, hogy az ellenőrzés folytán feltárt szabálytalanságok szankcionálását előíró kógens rendelkezésekből (Ebtv. 37. §) eredő követelések esedékessége (így annak elévülése is) kizárólag a szerződést alakító normatív szabályok és az arra épülő szerződéses feltételek alapján állapítható meg.
- [24] A finanszírozási szerződés a felek között tartós jogviszonyt hoz létre. Ennek időtartama alatt az OEP-et (illetőleg jogutódjait) megillette a jogosultság a szerződés teljesítésének a törvényben meghatározott eljárási keretek közötti ellenőrzésére (Ebtv. 36. § (1) bekezdés), amelynél a szolgáltatóval szemben az Ebtv. 36. § (9) bekezdése szerint szerződő félként járt el. Az ellenőrzésnél feltárt szabálytalanságok jogkövetkezményét az Ebtv. 37. §-a tartalmazza, jogalapját a törvény szabályainak megfelelően lefolytatott ellenőrzés megállapításai teremtik meg. Mindezekből következik, hogy a felek tartós jogviszonyában az ellenőrzések eredményén alapuló megtérítési kötelezettséget mint közjogi szankciót az Ebtv. szabályai szerint lefolytatott ellenőrzés eredményeképpen közölt fizetési felhívás keletkezteti, így annak esedékessége sem lehet korábbi, mint a felszólításban meghatározott

határidő. Ennek részletes szabályait az Ebtv. rendelkezéseinek megfelelően a szerződés 7.5) pontja tartalmazza.

- [25] Az ellenőrzés alapján történő igényérvényesítéstől függetlenül rendelkezik az Ebtv. 37. § (10) bekezdése arról az esetről, amikor a finanszírozó a szolgáltató szerződésen alapuló elszámolási kötelezettségének teljesítése (a finanszírozás elszámolása) alatt észleli a szabálytalanságokat, és a folyósítást követő öt éven belül ellenőrzés hiányában is feljogosítja a szankciók alkalmazására. A finanszírozónak ez a lehetősége azonban nem az ellenőrzés, hanem a 134/1999. (VIII.31.) korm. rendelet és a szerződés 6.1)-6.5) pontjában szabályozott, kifejezetten a szolgáltatót terhelő adatszolgáltatás és elszámolás teljesítéséhez kapcsolódik.
- [26] A felperes azonban a követelését a lefolytatott ellenőrzés alapján érvényesítette, amelyet a 2014. november 7-én kelt, és az alperes által 2014. november 10-én átvett megbízólevéllel rendelte el, és 2014. december 9-én zárt le. Az alperesek észrevételei alapján a szerződés 7.5. pontja szerint lefolytatott egyeztetést követően 2015. április 8-án felszólította az I. rendű alperest az egyeztetés eredményeképpen meghatározott követelés 15 napon belül történő megfizetésére. Mindehhez képest a felperes - figyelemmel a Ptk. 326. § (1) bekezdésére - a Ptk. 324. § (1) bekezdésében meghatározott öt éves határidőn belül, 2016. december 17-én indított keresetet az alperessel szemben, ezért a követelése nem évült el, így a jogerős ítélet a Ptk. 324. §-át és a 326. §-át nem sérti.
- [27] A felperes keresete a Pp. 121. § (1) bekezdésének megfelelt. Követelése a felek által megkötött szerződésen és az Ebtv. rendelkezésein alapult, amelyeket pontosan megjelölt. Előadta az érvényesített jogot, és az annak alapjául szolgáló tényeket is, ezért a felülvizsgálati kérelemnek a kereset tartalmi elemeit kifogásoló része sem volt alapos.
- [28] Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a 14/2007. (III.14.) EüM. rendelet 10. számú mellékletének akkor hatályos 02. alpontja szerint a II. rendű alperes a háziiorvosi tevékenységre jogosító szerződés alapján kizárólag mozgásukban korlátozott, nem szállítható betegek részére rendelhetne volna meg a finanszírozási összeg visszatérítésével érintett mennyiségű kötszereket. Az alperesek ennek indokoltságát nem bizonyították, és még csak nem is állították, mert a II. rendű alperes a felülvizsgálati kérelmében is arra hivatkozott, hogy szakorvosként Ő maga javasolta a kötszerek felírását, miközben az érintett időszakban sebészorvosi működési engedéllyel sem rendelkezett. Erre tekintettel a jogerős ítélet a 14/2007. (III.14.) EüM. rendelet 10. számú mellékletébe sem ütközik.
- [29] Az eljáró bíróságok a tényállás megállapításánál döntő jelentőséget tulajdonítottak annak, hogy az ellenőrzés és az egyeztetés lefolytatását, valamint a fizetési felszólítás átvételét követően 2015. április 27. és 2015. július 16. között az I. rendű alperes a

követelést három alkalommal elismerte, és annak megfizetésére részletfizetési kedvezményt is kért. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 242. § (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával állapította meg, hogy az I. rendű alperes nyilatkozatai a tartozáselismerés törvényi feltételeinek megfelel, amelyet a 2015. július 16-án kelt megállapodással megerősített. Ehhez képest a felperest további bizonyítási kötelezettség nem terhelte, ugyanakkor a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alpereseknek kellett bizonyítani, hogy tartozásuk nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen. Az eljáró bíróságok helyesen állapították meg, hogy az alperesek bizonyítási indítványai egyrészt sürgősségűeknek, másrészt hiányosak voltak, ugyanakkor az elsőfokú bíróság által biztosított határidőn belül a szakértői bizonyítás költségeinek előlegzését elmulasztották, ezért a bizonyítási indítványok mellőzése a Pp. 3. § (4) bekezdésében előírtaknak megfelelt.

- [30] A másodfokú bíróság a Ptk. 207. § (5) bekezdésének alkalmazásával helyesen állapította meg, hogy a jogi képviselővel eljáró alpereseknek a kisebb veszteséggel járó kedvezmény eléréséhez fűződő várakozása a meggyőződése ellenére aláírt megállapodás érvényességét nem érinti (Ptk. 207. § (5) bekezdés), és a Ptk. 201. § (2) bekezdésének alátámasztásaként előadott tények önmagukban sem voltak alkalmasak az akarathibán alapuló védekezésük további vizsgálatára, ezáltal a jogerős ítélet a Ptk. 201. § (2) bekezdését és a 207. § (5) bekezdését nem sérti.
- [31] A bizonyítékok értékelésénél csak abban az esetben valósulhat meg jogszabálysértés, ha a jogerős ítélet alapjául megállapított tényállás ellentmondásban áll a szolgáltatott bizonyítékokkal, illetőleg a bíróság a bizonyítékok egybevetésénél és értékelésénél okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó következtetésre jutott. A fentiek alapján az eljáró bíróságok - figyelemmel az alperes tartozáselismeréseire és a felperessel megkötött megállapodásra - a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetett és okszerű értékelésével helyesen állapították meg, amelynek felülmérlegelésére a Kúria nem látott lehetőséget, ezért a jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdését sem sérti.
- [32] A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság a II. rendű alperes fellebbezésének elbírálásánál az eljárási szabályoknak megfelelően bírálta felül az elsőfokú ítéletet, ezért a jogerős ítélet a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelel, és nem ütközik a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdésébe sem.
- [33] A fentiekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdése értelmében hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [34] A Kúria a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes II. rendű alperest a felperes ügyvédi munkadíjban felmerült felülvizsgálati eljárási költségeinek megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a-b) pontjai és az (5)-(6) bekezdés alkalmazásával a kifejtett érdemi tevékenységgel arányban állapította meg.
- [35] A II. rendű alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt feljegyzett felülvizsgálati eljárási illeték megfizetéséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén, valamint a 15. § (1) és (3) bekezdésén alapul.
- [36] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.
- [37] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2020. február 13.

. Bartal Géza s.k. a tanács elnöke, Dr. Bleier Judit s.k. előadó
bíró, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin s.k. bíró